

KARASJOK: Denne påska kan du lære mer om tre- og hornduodji. På Samisk senter for samtidskunst gis en innføring i kunsthåndverket, og man kan se verk av Ingrid Steinlein, Kirsi Paltto, Mona Kemi, Ragnhild L. Nystad og Wenche Bauna. **SHH**

HØVIKODDEN: Unger kan lete etter påskeharen i Skulpturparken mens mor og far gjennomgår lydterapi i Guadalupe Maravillas utstilling «Sound Botanica». Det blir påske på Henie Onstad Kunstsenter også. **SHH**

Upopulær Caravaggio

Rikinger nå til dags vil skytes inn i verdensrommet og operere diamanter i panna, men er ikke villig til å legge skarve 400 millioner dollar på bordet for å sove under et Caravaggio-maleri eller henge frakken på en Michelangelo-skulptur. Flere ganger har italienske Villa Aurora, utsmykket med det eneste takmaleriet Caravaggio noensinne malte, blitt lagt ut for salg (med stadig lavere pris), men ingen har så langt latt seg friste. Heller ikke veggmaleriet av Guernico eller et teleskop gitt i gave fra selveste Galileo har fungert som trekkplaster. **SHH**

Nå fyller de Bymuseet.

RUVENDE: I 1898 ble Henrik Ibsen fotografert i sitt hjem av Hulda Szacinski. Mange av hennes fotografier ble kreditert hennes ektemann Ludvig. **ALLE FOTO: OSLO MUSEUM**

SØSTER: Inger Munchs fotografier er av varierende kvalitet, men hennes «Elisabethsøster på Hausmanns bru» (1929) er bemerkelsesverdig.

– har vært av mannlige utøvere. Å løfte frem kvinnelige kolleger er derfor stadig betimelig. De seneste årene har da også «kvinneutstillinger» av denne typen – etter en periode å ha blitt betraktet som umoderne – vendt tilbake til institusjonsprogrammer både hjemme og ute. Like mye som til den som er særlig opptatt av kjønn og likestilling, henvender imidlertid «Kvinner med

kamera» seg til den som er opptatt av byen Oslo – og av så vel kjente som ukjente mennesker som har vært del av og brukt den.

På utstillingsplakatens bilde er kvinnen med kamera fremstilt som et utpreget moderne fenomen. Den kunstutdannede pressefotografen Rigmor Dahl Delphin, som altså er den yngste blant bidragsyterne og levde helt til

1993, poserer sittende på sykkelen sin foran Oslos monumentale rådhus.

Delphin har alpelue på hodet, skjerf med ruter på rundt halsen og øyne som ser mot horisonten. Foran dem har hun, klar til profesjonell innsats, plassert kameraet. Byen – og verden – venter på henne, slik den gjorde også på de fem andre.

Kåre Bulie
kunst@klassekampen.no

KLART: Jegerstedt og Krogsgaard, som utgjør Usikkerkunstjente, virker ganske sikre på hva de driver med. **FOTO: AMALIE MARIE SELVIK**

Game over, igjen

KUNST

Usikkerkunstjente: «Egosentrum»

Trøndelag Senter for Samtidskunst, Trondheim
Alexandra Jegerstedt og Iben Isabell Krogsgaard

ANMELDELSE

Regelbøker er for tapere.

Denne utstillingen er et forskrudd, overdimensjonert brettspill, skjønner man etter hvert. Titler som «Mitt spill, mine regler» og «Uhell i spill, hell i kjærlighet» setter jo ens halvsovende assosiativ evner – heh! – i spill. Og siden jeg har vært borti pseudonymet Usikkerkunstjente før, er jeg ikke overrasket over at den overskridende materialfetisjismen leder til hensynsløse og utenkelige kombinasjoner av glass, plastikk, maling og noe så tungt og solid at det må komme fra et steinhuggeri, sannsynligvis et som lager gravstøtter.

Desorienteringen som oppstår i møte med dette, er svært effektiv, om enn forventet. Og hodepinen er tilsiktet; utstillingen er laget sånn at du blir værende lenge nok i den til å skjønne at lite, hvis noe, er tilfeldig. Det er jo et faktisk spill i bunn her, selv om det mangler både instruks, logikk og regler – men *tough shit*, i krig og kjærlighet sitter taperne igjen med regelboka, og en forblåst kunstkritiker rekker jo ikke komme seg hjem før realitetene har spist opp sjelen hans.

Landskapet av plast, som tar opp det aller meste av

kunstsenteret, er også ganske melankolske greier – et klynkende, selvmedlidende ekko fra tida da plasten ikke var en del av naturen, og ikke en del av oss. Egentlig krever installasjonen at det er åpning hver dag, med en jevn strøm av publikummere som aldri går lei av å fylle opp vinglasset sitt fra trelitersdunken. For det er ikke vanskelig å se for seg denne installasjonen fungere når den ledsages av åpningstaler, blomsterkvaster og representanter fra den lokale kunstoffentligheten. Men på en daff lørdag ettermiddag to dager senere, når folk vugger rundt i gatene som levende minusgrader? Det sier selv at det blir annerledes. Uten publikum ser den hvite plasten mest ut som snø som smelter, rutemønstret er nesten oppløst. Det er ikke lenger gitt at det er et spill å spille når det ikke er noen spillere i nærheten.

Det ville revet hjertet ut av kroppen min å tenke disse tankene helt til sin logiske konklusjon. For da havner man fort på et sted hvor man må bevise at man ikke er redd for å dø ved å styrte med hodet først ut av tredje etasje med en mummikopp i hver hånd, stinn av nudlene og kimchien man postet bilde av i chatten rett før. Men det er ikke noe jeg for alvor frykter. For tross alt, i denne utstillingen finner man også verk med denne beskrivelsen: «Granitt, plast, blåst glass, fluoriserende pigment, linolje, steinpigment, absint, blekk, plantefarge og kirkeglass». Jeg har sett det og vet det stemmer. Ingenting kan dempe euforien som følger den slags. Det er verdt hodepinen, altså, det er virkelig det.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no